

KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 15 Mayıs 2022

Ağır ol!

@Ada Günay & Şevval Bıçak

kaplumbagafanzin@hotmail.com

@kaplumbagafanzin

Yaz tatili hızla gelirken kendimizi bir anda dördüncü senemizde, dönemin son sayısı olan mayıs Kaplumbağamızı çıkarırken bulduk. Bu sayımızın her köşesi farklı farklı aşk hikâyeleri ve yaşanmışlıklarla dolu.

“Ömrümüz böyle olmamalıydı

Hep aşkta durmalıydı çağımız.”

Yeni umutlarla içimizin pır pır etmesi kadar kalp kırıklıkları ve üzüntülerle birlikte kelimeler etrafımızda anlam buluyor. Sevginin getireceği her şeyi tadabileceğiniz bu sayımıza aşkın anlamıyla başlıyoruz. Ora-dan aşk şairlerinin dünyasına göz atıp yürek ısıtan anlardan da mahrum kalmıyoruz. Sonrasında solan çiçekler ve karşılık bulmayan itiraflar bizi karşılıyor ama canınızı sıkmayın daha eski âşıkların sofrasına konuk olacağız!

Yine bir vedamız var... 66. dönem kuşlarımız yeni yollara baş koyup uçarken onlara tatlı bir tebessümle el sallıyoruz. Sonuçta ayrılıklar da sevdaya dâhil!

Pandemi artık neredeyse etkilerini tamamen üzerimizden çekti ve biz bu eğitim yılının nasıl geçtiğini anlamadan sonuna geldik bile... Sizlere son düzlük olan sınavlarda başarılar, sonrasında iyi tatiller diliyoruz. Yeni yılın ilk sayısında görüşmek üzere!

İyi okumalar!

Kaplumbağa Fanzin

AŞK

Bir kimseye ya da bir şeye karşı duyulan aşırı sevgi ve bağlılık duygusuymuş aşk. En azından sözlükler bu şekilde anlatıyor aşkı ama bence bundan daha fazlası olmalı. Kelimelere sığmayan bir şey... Ama yine de buradayım ve aşkın ne olduğu kelimelerle anlatmaya çalışıyorum. Çalışıyorum kelimesi buradaki kilit nokta. Çünkü aşkın ne olduğundan tam olarak ben de emin değilim. Tüm duygularımın doruklarda, kafamın karmakarışık olduğu, tabiri caizse ayaklarımın yere değmediği, adeta uçtuğum bir şey... Bir gülümsemenin bile heyecanlandığı ama her an beni ağlatmaya hazır hâlde bekleyen, ince ipliğe bağlı bir duygu durumu diyebilirim sanırım.

Çok karmaşık bir şey aşk. Hiçbir karşılık beklemediğim ama aynı zamanda çok fazla şeyin hayalini kurduğum bir an. Bir dokunuşun bile kalbimi yerinden çıkardığı, her zamanki gibi kıpkırmızı olduğum bir an. Kulaklarımın ateşle yandığı, kelimeleri bir araya getiremediğim bir an. Gerçi kelimeleri normalde de bir araya getirebildiğim söylenemez. Şu anda bile ne dediğimi anlayamıyorum. Aşk da tam olarak böyle bir şey. Dünyadaki en berbat şeylerden birisi ama var olmuş en mükemmel şey. Cennetteki yasak elma gibi ama her zaman kötü sonuçları olmak zorunda değil. Ne kadar anlatmaya çalışsam da beceremiyorum ve tıkanıyorum. Anlatılmaz yaşanır dedikleri şeylerden biri olsa gerek aşk. Bana sorsalar, kimsenin soracağını sanmıyorum ama aşkı bir kez de olsalar tavsiye ederdim insanlara. Gerçi pek tavsiye edilebilecek bir şey değil. Reçetenize günde üç kere aşk yazıyorum, demeye benzemiyor. Gidip bir yerden alnamıyor, seçip beğenilemiyor, kime veya neye karşı olduğu seçilemiyor. Bir anda oluveriyor işte. Ne kadar istemesen, reddetmeye de çalışsan, görmezden gelmek istesen de olmuyor. Ayağın takıldığı gibi düşüyorsun bir anda aşka.

Bana göre âşık olmanın üç evresi var: Farkına varma, kabullenme ve yaşama. Bunların ne kadar uzun süreceği, nasıl olacağı kişiye hatta o anki duruma bağlı. Farkına varma evresi bir buçuk yıl da sürebilir altı

ay da. Kabullenme evresi sanırım en zor olanı. Hele de sıkıntı yaratacak bir durumsa. Yanlış kişiye âşık olmuşsanız kabul etmesi çok uzun zaman alabilir ama âşık olmak yanlış bir şey değildir, bunu anlamamız ne kadar sürer işte bunu kestiremiyorum. Benim bunu anlamam yaklaşık dört yılımı almıştı.

Son olarak da yaşama evresi. Bu tam anlamıyla âşık olup duygularınızın doruklarda olduğu, ayaklarınızın yere değmediği, uçtuğunuz o evre. Bu en güzeli diyebilirim. Saçma sapan anlarda yüzünüze gülümseme getiren, içinizi heyecanla dolduran kısım. Her şeyin güzel, sadece ikinizin olduğu -iki köpek, üç kedi ile- deniz kenarındaki bir evde sonsuza kadar salıncakta sallanarak yaşamamızın -burası sizin hayal gücünüze kalmış- hayalini kurduğunuz o evre. Her şey mükemmel... Ta ki gerçekten son olan gizli evreye gelene kadar: Açılma. İşte en korkunç kısım. Her şeyin bitebileceği ve uzunca bir süre devam edecek ağlama döngüsüne gireceğiniz ya da mutlu sonunuza ulaşacağınız evre. Herkes bu evreye ulaşamıyor ya da ulaşmak istemiyor. Güvenli bir şekilde uzaktan âşık olmayı seçiyorlar. Ben onlardan biri değilim ve bunu okuyan sizlere de olmamanızı tavsiye ediyorum. Belki berbat bir tavsiye olacak ama yapınız işte. Eylemlerimizin sonuçları yaşadıklarımıza degecektir bir gün.

Atahan Uncuoğlu

“

Ben çiçek gibi taşımıyorum göğsümde aşkı
Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum
Gelmiş dayanmışım demir kapısına sevdanın
Ben yaşamıyor gibi yaşamıyor gibi yaşıyorum
Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum

”

Sezai Karakoç

YOK, TEŞEKKÜRLER

“Kahve içebiliriz isterseniz.”

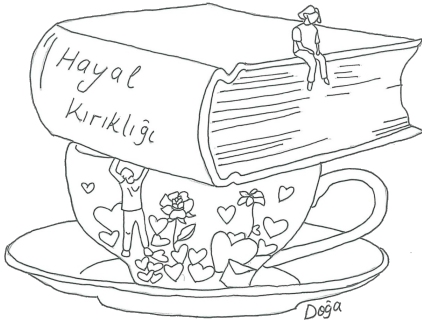
Bu hikâyenin de sonu belli, biliyorum. Önce onunla bir gün bile konuşmadan duramam gibi gelecek. Ondan daha güzel gülen, ondan daha güzel bakan olmaz sanacağım. Şarkılar dinlerken onunla türlü türlü hayaller düşleyeceğim. Hayallerime ondan daha güzel yakışan biri olmadığını, onunla hayaller kurmanın dünyalara bedel olduğunu düşüneceğim. Rüyamda bile görmek isteyeceğim, her gece rüyamda görmek için dualar edeceğim. Şiirler, besteler yapacağım ona. Gün içinde yaşadığım her şeyi detaylıca anlatacağım. Ona sarılmanın dünyadaki en güzel his olduğunu savunacağım. Kokusunu her duyduğumda bu dünyayı daha çok seveceğim. Yeri geldiğinde dostu gibi yanında duracağım, anne şefkatiyle sarılacağım ona ve baba gibi koruyacağım onu.

Vakit geçtikçe bencilleşeceğim. En çok beni sevsin isteyeceğim. En çok benimle gülmesi, en çok eğlendiği kişinin ben olması için uğraşacağım. Sorularıyla daraltacağım elimde olmadan. Sonra, yavaş yavaş uzaklaşacak benden. Gözlerindeki ışıltı, dudaklarındaki tebessüm yok olacak. Sorunu hep kendimde arayacağım, kendime kızacağım. Bana eskisi kadar tahammülü kalmayacak. En sonunda dayanamayacak, gidecek. Bir süre boyunca, kalbimi sökmüş gibi canım yanacak. Yarım kalacağım. Onunla ilgili olan her şey gözüme batacak, bütün anılarımız gözümün önüne gelecek. Günlerce uykusuz kalacağım. Durup dururken aklıma gelecek, ağlayacağım. Zamanla kabulleneceğim gidişini. Kilo vereceğim, yeni hobiler

edineceğim. Resim çizmeye başlayacak, yürüyüşe çıkacağım. Arkadaşlarıma buluşacağım. Alışacağım onsuzluğa. Aklıma gelmeye başlayacak ama adını her duyduğumda canım yanacak. Tek bir kelime bile etmeden, âşık olduğum kişinin niye gittiğini anlamayacağım...

“Yok, teşekkürler. Çok müsait değilim şimdi. Başka bir zamana artık.”

Ece Malikov

SEVGİLİ

Farkında mısın sevgilim,
Baharın gelişinin sebebi sensin
Sen parla diye batıyor güneş her gün
Seni kıskanıp sönüyor yıldızlar
Sen serinle diye eser meltem
Sen ısın diye yanar kalbim;
Sen, sen ve yine sen
Tek gördüğüdür aciz gözlerimin

Kalbimi korkutan gözlerin
Ve gözlerimi kamaştırın güzelliğın
Deniyor ya anlatmayı sözlerim
Çabalar nafıle, yok yolu tasvirin

Mahvi

AŞKIN ŞAİRLERİ

“Aşk; kalemiyle yazanların şiiri, kalbiyle yaşayanların şairidir.” demiş bir şair. Buram buram aşk kokan bu sayımızda unutulmaz aşk şairlerinden bahsetmesek olmaz.

Romeo Ve Juliet ile asla unutulmayacak olan Shakespeare, soneleriyle de yüzyıllarca yıl öncesinden evrensel olan aşkın aynı zamanda trajedisini yazmış. Charles Baudelaire, Pablo Neruda, Sylvia Path de aşkı şiirlerine sığdırmış.

Edebiyata sayısız eser sığdırmış dünya şairimiz Nazım Hikmet... Yaşamı boyunca siyasi hayatı, çok sevdiği memleketinden sürgün edilmesi ve şiirleri dışında konuşulan bir şey daha vardı: Nazım Hikmet ve aşkları... Kim bilir, eğer onlar olmasaydı "mavi gözlü dev" olarak tanıdığımız şair, böyle güzel ve anlamlı yazabilir miydi dizelerini?

*“Seni düşünmek güzel şey
ümitli şey
dünyanın en güzel sesinden
en güzel şarkıyı dinlemek gibi bir şey.
Fakat artık ümit yetmiyor bana,
ben artık şarkı dinlemek değil
şarkı söylemek istiyorum...”*

İkinci Yeniciler'e baktığımızda hiç şüphesiz aklımıza ilk gelen isimler Turgut Uyar, Cemal Süreya ve Edip Cansever oluyor. Üç yakın arkadaştı onlar, üçü de şairdi ve üçü de aynı kadına âşık oldu. "Göge bakma duracağımız" olan Turgut Uyar, en güzel şiirleri yazdı Tomris Uyar'a. Cemal Süreya, dizelerinde belirttiği gibi en güzel aşkını yaşadı onunla. Edip Cansever ise hiç açıklayamadı aşkını... Yalnızca her 15 Mart'ta bir, şiir yazıp verdi.

Ahmed Arif tıpkı Edip Cansever gibi karşılıksız aşkına nice mektuplar ve şiirler yazmış. Tek şiir kitabı 'Hasretinden Prangalar Eskittim' ile Türk edebiyatına asla unutulmayacak bir aşkın şiirlerini bırakmış. Tek

bir dizesi bile onca şey anlatır insana, belki de bu yüzden neredeyse tüm şiirleri bestelenmiştir.

Cumhuriyet dönemi şairlerimizden olan Özdemir Asaf denilince akla ilk gelen "Lavinia" şiiri, okuyanın içini ısıtıp yanında buruk bir his bırakıyor. Okul yıllarından beri âşık olduğu Lavinia'sına yazdığı şiirler, edebiyatımıza da bir miras.

*"Sana gitme demeyeceğim,
Ama gitme, Lavinia.
Adını gizleyeceğim
Sen de bilme, Lavinia."*

Kendini "aşkın ve ölümün şairi" olarak tasvir eden Ümit Yaşar'ın Ayten'e olan aşkına değinmeden olmaz. Hayatı boyunca onca talihsizlik yaşamış olan Ümit Yaşar'ın bir diğer aşkı da ölümdür.

*"Çünkü sonsuzluklar
Sonsuz sevenler içindir
Çünkü ölüm*

Sevmeyi ve ölmeyi bilenler içindir."

Sadece şair değil aynı zamanda gazeteci, romancı ve deneme yazarı olarak da bilinen Attila İlhan da aşk denince edebiyat tarihimize kendini altın harflerle yazdıran âşıklardan. Olur da Atilla İlhan okursanız benden bir uyarı: Tek bir dizede tüm hayatı yaşamış gibi hissetmeye hazır olun. Küçük bir çocuk büyür ve hissetmeyi öğrenir dizelerde, ardından aşkı bulması da kısa sürmez, sever tükenmeyecekmişçesine, sevilir hiç bitmeyecekmişçesine... Sonra birden ayrılık gelir, dayanılmaz olur yaşamak onun için, sevdiğine mecburdur çünkü... Alışmak kısa sürmez. Başka sevgiler gelir ve gider. Onlara da alışılır... Hayat geçer ve sonra ölüm gelir. Fakat tıpkı Attila İlhan'ın da dediği gibi ölmek yasaktır bir kere doğmuşsan... Yasaktır ölmek tüm aşklar için. Çünkü tüm aşklar daima yazılmış şiirlerin içinde yaşar.

Şeyma Nur Divan

KAYAN BİR YILDIZIN SON SÖZLERİ

Sessiz, küçük bir ev; onunla yaşadığımız. Gitarımız, beraber çalarken kahkahalara boğulduğumuz piyanomuz, tezgâhtan asla eksik olmayan termoslarımız ve daha sayabileceğim birçok şey, bizi hatırlatan. En azından bana bizi hatırlatan.

İkimizin de asla bakmayı bilmediği, yine de benim kartlarını hayranlıkla incelediğim, siyah tarot destemiz. Çizmeye de çalışıyorum fakat kılıç üçlüsünden ileri gidebildiğim söylenemez. O ise çizim yapmayı hiç sevmez, beceremediğini söyler durur. Saatlerce piyano çalabilir, beni o harika besteleriyle kendine hayran bırakabilir ama çizim yapmaktan nefret eder.

Sürekli sahile götürdüğümüz, büyüklüğünden dolayı üstünde yuvarlanmaya çalışıp başarısız olduğumuz, artık yıkamaktan eskimiş olan örtümüz de önümde. Baktığım her şeyde hatıralar uçuşuyor, zihnime engel olmak çok zor. Çok zor.

Müzik dinlemediğimiz an yok denecek kadar az. Kaç hoparlör, kaç kulaklık eskittik inanın bilmiyorum. Müzik listelerine bakıyorum. Gözlerimin dolmasına engel olamıyorum. Başaramıyorum. Bir dakika beklerseniz kulaklıklarımı takıp öyle devam edeceğim.

Şimdi bunu kendi sözümmüş gibi yazmayacağım çünkü birinden görmüştüm, ama o kadar hak verdim ki not alma ihtiyacı hissettim:

"Çünkü tek mutluluk bilir insan,

O da hep geçmiş zaman."

Geçmişe o kadar özlem duyuyorum ki sensizliğe dayanamıyorum sevgilim. Belki de zamanı gelmiştir, benim de senin yanına gelmemin. Kızacaksın biliyorum ama seni o sonsuz, hiç bitmeyecek uykunda yalnız bırakmak istemiyorum. Özür dilerim, çok özür dilerim...

Ece Bilen

AYRILIK SEVDAYA DAHİL

“Ve son olarak en özel teşekkürlerim, filmimizin yönetmeni aynı zamanda kalbimin sahibi sevgili nişanlıma gidiyor. İçimi ısıtan gülümsemesi ve güzel sözleri her daim en büyük destekçimdi. Yanımda olmasa burada olamazdım.”

Kırmızı uzun bir elbise giymiş, hafif kızıl saçlı kadın duyduğu cümleler üzerine kocaman gülümsemesiyle sahne merdivenlerini çıktı. Mutluktan ve biraz da gururdan dolan gözleri ışıltılı oldu. Genç adamın elindeki papatya buketini aldı ilk önce. Papatyalar kesinlikle en sevdiği çiçeklerdi. “Yeni yeni düzenlemeye başladığımız evimizin en güzel köşesine koyacağım bunları.” diye düşündü hemen. Ardından nişanlısına sarılıp mikrofonu eline aldı: “İlk olarak her şey için teşekkür ederim. Filmin oluşma sürecinde emeği geçen oyuncuların dekor ekibine kadar herkes inanılmaz bir iş çıkardı. Birimiz olmasak hiçbirimiz burada olamazdık. Ayrıca filmimizin başrolü sevgili nişanlım olmasaydı ben bu işten çoktan vazgeçmiştim. Umutsuzluğa kapıldığım her an elimden tuttuğün için teşekkür ederim.” Salonda büyük bir alkış koptu. Seyirciler sahnedeki çifte imrenerek bakıyorlardı. Ayrıca genç kadının mütevazı konuşması herkesi etkilemeyi başarmıştı. “Hem işte hem aşkta kazanmak bu olsa gerek” diye düşündü biri. Bir diğeri ise “Umarım hayatımın herhangi bir zamanında beni de böyle sevecek biri ile karşılaşırım.” diye geçiriyordu içinden...

Gözlerimi karşımdaki kırık dökük sahneye dikmiş, hayatımın hem en güzel hem de hatırladıkça canımı yakan yıllarını zihnimde canlı tutmaya çalışıyordum. Eskiden "özel" diye nitelendirdiği her şeye sahip olduğum adamın geride beni sadece gözyaşları ve hayal kırıklıkları ile bırakacağını tahmin edemezdim. İmrenilerek bakılan o çifti, yılların bu denli yıpratacağını kimse tahmin edemezdi. Şimdi ak saçlarım ve çantamda birkaç kurumuş papatyayla yıkılmaya yüz tutan bu binada tek başıma oturuyorum. Gözlerim yine dolu dolu ama akıttığım gözyaşları alkışlarla buluşmuyor bu sefer.

Ceren Su Türk

TAROT

*"Falci kadın yalan söylüyor yalan
Bizi birbirimiz için yaratmamış Tanrımız
Nasıl mümkün değilse
Yıldızları toplamak gökyüzünden
Öylesine imkânsız bir şey aşkımız"*

"Papatyalar sevmiyor diyor ama kahve falındaki uzun boylu da oydu, yani eminim. Zaten biliyorsun normalde inanmam böyle şeylere ama 'Ya doğruysa...' demekten de kurtulamıyorum. Her gün burç yorumlarına bakar oldum. Boğalar için iyi haberler olduğunu görünce de öyle mutlu oluyorum ki o müjdelenen olay hiç gerçekleşme de belki yarın sabahın gazetesindeki tutar diyerek umutla uykuya dalıyorum..."

"Amaan, bak canım, senin bu anlattıkların boş iş ama bu tarot var ya, şimdiye kadar baktığım herkeste tuttu! Herkeste!.."

Bu onaylamadan sonra önüme kartları serip hissettiğim üç kartı çekmemi söyledi, sol elle tabii. Bunaltıcı tütsü ve kokulu mum bulutu içinde kartları olabildiğince "hissetmeye" çalışarak seçtim ve kahvesini yudumlayarak beni bekleyen kadının önüne kapalı şekilde koydum -kartları hemen açmamam için uyarılmıştım.

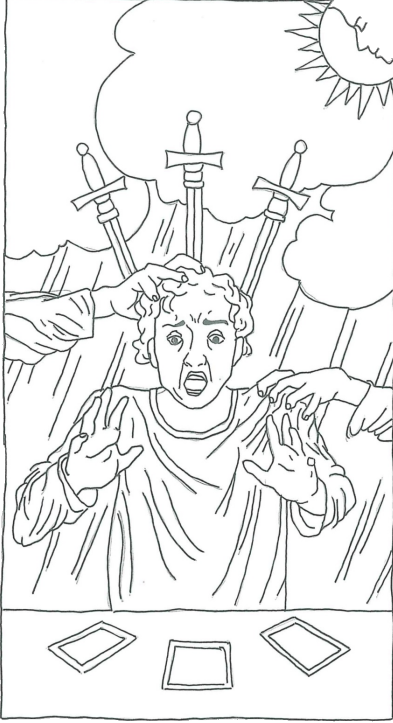
Kartları topladı ve geçmişimi anlattığını söylediği ilk kartı açtığı gibi bana acıyan bir yüz ifadesiyle baktı.

"Kupa beşlisi... Sen geçmişte pek iyi hissetmemişsin canım, üzmüşler seni. Toprak grubuydu di' mi?"

Kafa salladım. Moralimin bozulduğunu görünce devam etti:

"...Ama üzülme hemen, bu kart aynı zamanda diyor ki tünelin ucunda ışık yok değil! Sen olumsuzlukları geride bırakıp mutluluğu bulmuş olabilirsin," derken ikinci kartı açtı, "ama bulamamışsın... Kılıç üçlüsü gerilimli bekleyiş demek, acı demek, hüznün demek. Bunu bir uyarı olarak da görebilirsin. Şu an bir uyarı gelmiş ama gelecekte belki sorunu atla-

tacaksındır...” geleceğimi gösterecek olan son kartı da açtı ve benim görmeme izin vermeden bakıp geri kapadı, “Canım, biz sana daha sonra tekrar mı baksak ya? Sanki bunda bir şeyler olmamış hissetmeden çekmişsin gibi...”

Doğa

Ne kadar kötü de olsa olduğu gibi anlatmasında ısrar ettim. Biraz dirense de mağlup bir şekilde kartı açtı ve devam etti:

“Kılıç dokuzlusu... Sen, yine, dersini almamaya devam ediyorsun. Kabuslar, bilinç dışı korkular ve geçmişin hayal kırıklığı demek bu kart. Bir de madem dürüst olmamı istiyorsun canım, kafanda kurmuşsun olayı. Bu kafanda yaşadığın şeyler yüzünden üzüntün de devam edecek...”

Dediklerinin geri kalanını ve teselli etme çabalarını pek duymadım. Şok olmuş bir şekilde teşekkür ettim, parayı ödedim ve temiz havaya doğru adım attım. Kafamı dağıtmak için evden uzağa doğru yürürken kendi kendime konuşmaya başladım:

“Zaten bu fal işleri de saçmalık tamamen... Geleceđimi görebiliyormuş da doğru da çıkıyormuş da... Hepsi yalan işte, yalan! Hiçbir zaman inanmamıştım zaten böyle şeylere...”

Ahmet İlker Erođlu

ADONIS'İN BİR GÜNÜ

31/01/2022

Bugün saat 9.30'da dersane vardı. Ben de gitmek için hazırlandım. Neyse işte, metro durağında beklerken aa kim geldi, tabii ki hayatımın mihenk taşı ve anlamı geldi. Bindik metroya sabahın körü. Tabii benimki ayılamamış, uyuyor hâlâ. Ve Allah kahretsin bunu hep yapıyor. Benimleyken genelde böyle. Benden nefret mi ediyor yoksa doğal hâli mi böyle? Ama hayır, Selin'e ya da Beyza'ya böyle yapmıyor. Muhtemelen beni sevmiyor.

Metrodaki tam karşımızda duran siyah paltolu amca. Evet, bizi sevgili zannediyor. Düşünebiliyor musun, bu bir âşık için ne kadar büyük bir lütuf ne büyük bir onur.

Dershaneye geldik ve iki saatlik derse maalesef beraber aynı sınıfta giremedik. Sınıf hocamız bizi ayırdı. Olsun, bu ondan ilk ayrılışım değildi.

Teneffüste buluştuk. Zaten sınıflarımız aynı kattaydı. Gittim onun yanına, bir de ne göreyim? Bütün tanıdıklar orada. Bir tek ben ayrı kalmışım, bir tek ben treni kaçırmışım.

Meral, ben ve Umut. Hani şu Meral'in en yakın arkadaşı, Beyza'nın âşık olduğu Umut. Üçümüz beraber kantine çıktık. Beyza nerede diye soracak olursan... Ah, bahtsız âşık, ah sırma saçlı güzel kız... O korona oldu. Üstelik tam da bugün karantinasının son günüydü. Böylesi büyük bir şansını kaçırdı. Oysa bugün burada bizimle olsaydı Umut'la ilk defa konuşacak ve yakın ilişki kurma şansı yakalayabilecekti. Şanssız âşık...

Umut sırada su almayı beklerken Meral ile masaların önünde sohbet ediyoruz. Tam karşıdan sarı saçlarıyla tanımadığım fakat Meral'in tanıdığı bir kız geliyor ve bizi selamlıyor. Kız ile ufak bir sohbet, hâl hatır derken en sonunda kız bizden uzaklaşıyor. Ama öyle bir bakış atıyor ki Meral'e, işte bu beni paramparça ediyor. Bu bakış sanki ona "Bu çocuk demek, hmmm..." ya da "Vay, takmışsın koluna birilerini." diyor. Kendimi çok onurlu hissediyorum, çok...

İkinci saate girdik, biraz ders çalıştıktan ve birkaç şiir yazdıktan sonra ögle arasına giriyoruz. Yemek yemek için AVM'ye giriyoruz.

Siparişi verirken adam bana "Siz de hanımefendi ile beraberdiniz değil mi?" diyor. Ve doğrusu bu benim şevkimi, onurumu ve kalbimi kırıyor. Nasıl yani o benim için sadece bir hanımefendi mi? Bundan öteye geçemeyecek miyim ben?

Yemeęi yedik, yine dershaneye gittik. Biraz ders, sonra can sıkıntısı, sonra biraz da Meral. Evet, genel olarak saatlerim böyle geçiyor.

Zil çaldı, daha dersimiz var fakat Meral eve gitmek istiyor. Tabii ki de onu kırmıyorum ve evet, ikimiz, sadece ikimiz, beraber dönüş yolundayız. İlerliyoruz; bir yandan sohbet ediyoruz, bir yandan gülüşüyoruz. Galiba dünyanın en mutlu adamıyım.

Marmaray’da, karşıımızdaki Zeytinburnu gemilerine bakarak ona “Üç yıl sonra karşıındayım.” dedim. Eyvah, sanki duymamış gibi ya da “Ne diyorsun sen?” der gibisinden “Anlamadım.” dedi. Galiba yolun sonuna geldik dedim. İnan, o an tüm umutlarım ve hayallerim yıkıldı fakat şaşıracaksın. Ben orada üç yıl sonra karşıındayım derken bunu kastetmemiştim. Tam karşıımızdaki gemileri kastetmiştim. Biliyorsun, ben hep Bahriyeli olmak istemişimdir. Ona orada küçük bir şakayla üç yıl sonra gemilerde olacağımı söylemek istemişim fakat iş nerelere gitti.

Ona anlattım gerçekte ne demek istediğimi. Güldü. Sonra yine konuştuk, bu sefer eskisinden daha mutluyduk. Sanki bu durum bizi daha da yakınlaştırdı. Bu sefer daha fazla kakhaha attık. Evet, sonunda kakhaha benden yana.

Metroda gişelerdeyken bir adam bizi çevirdi ve sokak hayvanları için bize dergi satmak istedi. Bilirsin, edebiyatla uğraşanı severim. Onu seve seve dinledik ve en sonunda dergiyi satın aldık. Fakat dergiyi alırken adam beni yine onurlandırdı. “Karşımda yakışıklı bir beyefendi, onun yanında güzeller güzeli bir hanımefendi.” gibi bir cümle kurdu. Herkes bizi sevgili zannediyordu ve bu benim için büyük bir sevinç kaynağıydı. Metrodayken de sohbe devam ettik. Onun isteği üzerine, İkinci Dünya Savaşı’nı anlattım ona.

En sonunda gün bitti, ayrıldık. Ben yoluma devam ettim. Fakat sanma ki bugün hep neşeliydim. Meral bana karşı bir soğuk bir sıcak davranıyor. Bu benim enerjimi çok harcıyor, yoruluyorum. Yeter... Onun yanında kendimi kötü hissediyordum, kendimi bir türlü ona yakıştıramıyordum. Zaten bilirsin, kendimi de hiç yakışıklı bulmam.

O her zamanki gibi bugün de tanrıça Afrodit’ti, onun kadar güzel bir kızdı. Bense bir günlüğüne ölümlü Adonis’tim, bir günlüğüne Afrodit’in âşık olduğu Adonis...

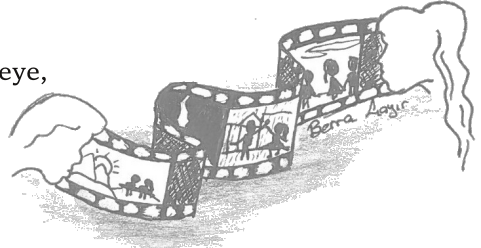
Eren Erva Baysoy

VEDA FASLI

Benimle de parlar mıydı öyle gözlerin
Benimle de durur muydun aynı karede,
Başın omzumda gülümseyerek.
Ne kadar mutlusun sevgilim
Pardon,
Artık sana sevgilim demeyeceğim.
Gözlerini andıran kumsala gitmeyeceğim.
Adını verdiğim şarkıyı dinlemeyeceğim.
En azından onu çok sev ki değsin bütün bunlara
Sev ki o benden çok farklı biri
Sev ki belki o benim sözümü tutabilir,
Biliyorsun seni mutlu etmekte.

Bütün bunlara alıştığında tekrar görüşmek üzere
Beraber ıslanacağınız yağmur yağmak üzere
Mutluyum senin için, üzülme
Zaten üzülmezsin biliyorum, çünkü beni tanıyorsun
Ve hiçbir zaman tanımayacaksın
Bu şiiri asla okumayacaksın
Hayatın kuralı bu bazen emeklerin boşa gidecek,
Bazen bir hiç uğruna çabalayacaksın,
Ve bunu çok sonra anlayacaksın.
Hayatın kuralı bu sevgilim
En sonunda ağlayacağımız o hikâyeye,

Başındayken koş a koş a gideriz.
Hep bir yanımız ölüm bariz.
Bir yanımızsa sevda deniz.

Ümmühan Budak/ 65. Dönem

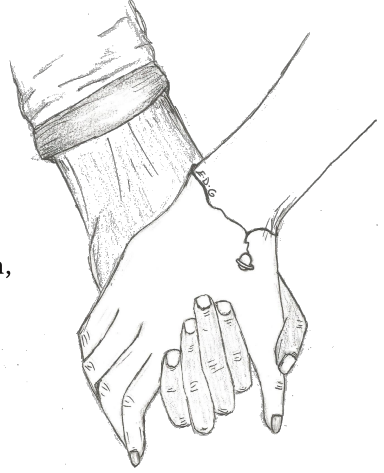
SEN VE BEN

Buluştüğümüz o ilk gün
İlk gördüğümde seni
İçimdeki kıpırdayan heyecan
Yüzümdeki çocuksu mutluluk
Maskeden yansıyan ise sakinlik

İlk öptüğümde seni
Ne yapacağını şaşırılmış sen,
Yan masada konuşan 10 yaşındaki çocuk

İlk oturduğumuzda Gülhane'de
İçimiz yanıp tutuşurken
Hava, soğuk mu soğuk

Omzumda gözyaşları döktüğün ilk zaman,
Haykırmam için çabalayan ben
Gözünden akan duyguları tutamayan sen
Anladım işte o an
Aramızdaki bağ, sıkı mı sıkı

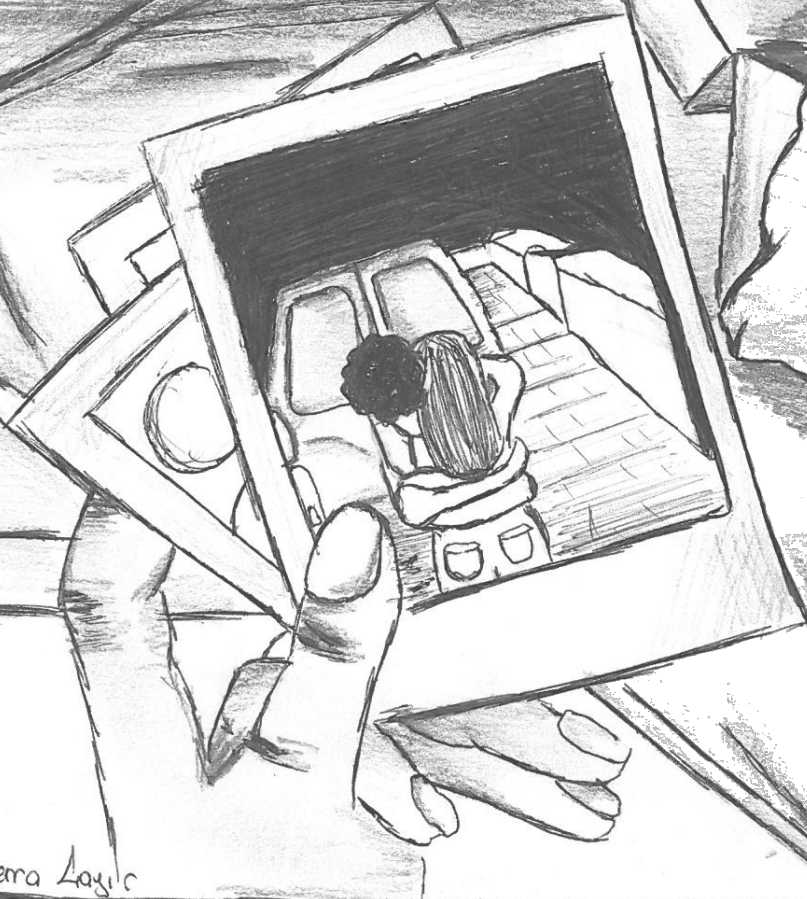

Her birbirimizi gördüğümüzde
Neşelenen ben
Yüzü gülen sen
Saçmalayan ben
Halime gülen sen
Durmadan hayal kuran biz
Gerçekleşmeyeceğini düşünüp üzülen, yine biz

E, ne olacak bizim bu halimiz?
Bekleyip göreceğiz
Şimdi söyle bana aşk
Ne yapardık biz, olmasak biz

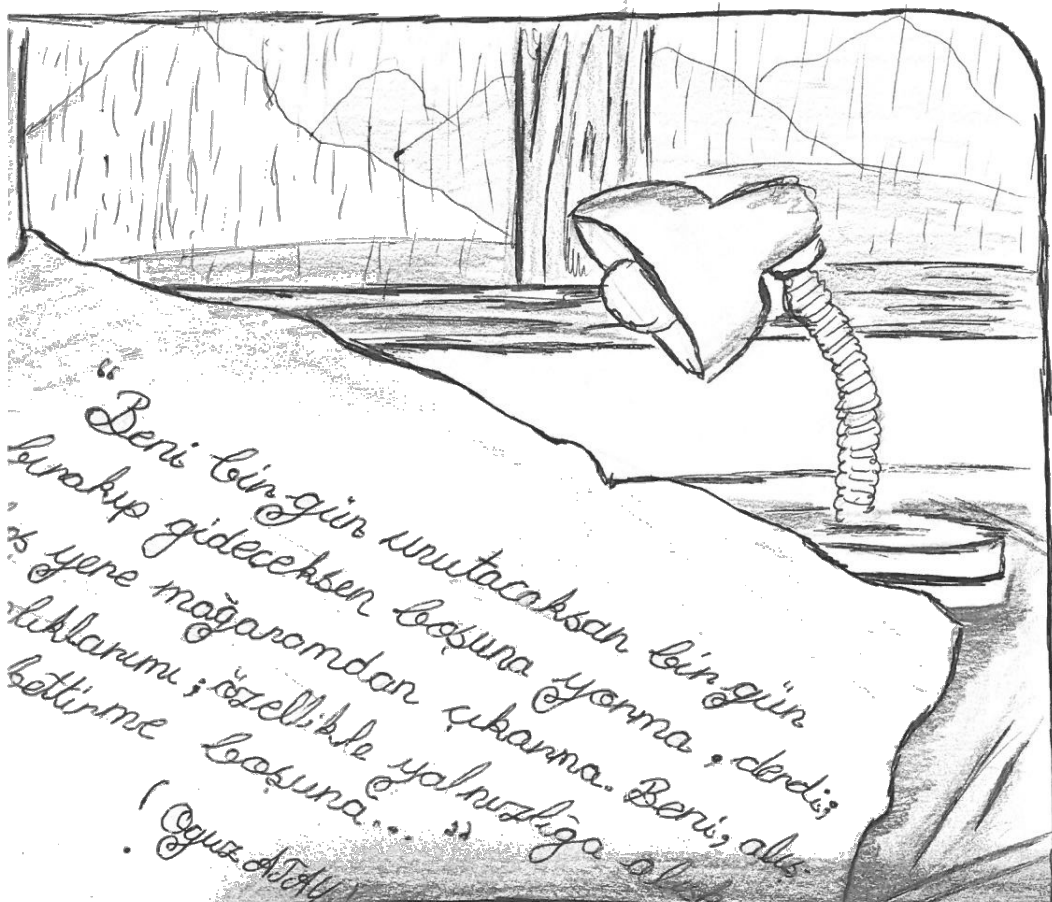

Kipri

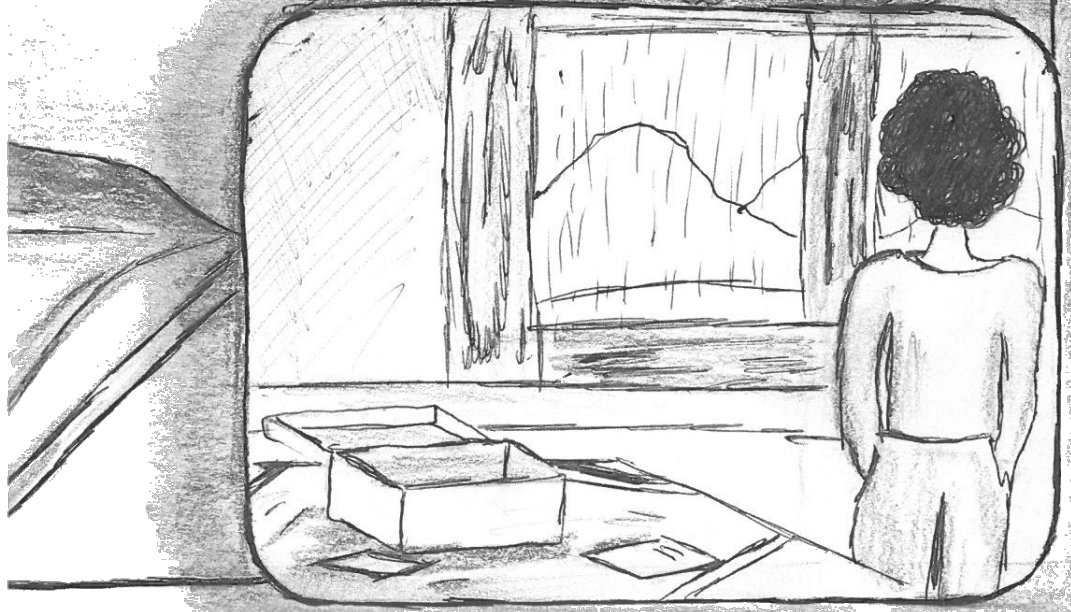

Berra Lay/c

to
boy

"Deni bir-gün unutacaksan bir-gün
bırakıp gideceksen başına yorma, derdis
as yere mağaramdan çıkarma. Beni, als
Alarımı; özelliikle yalnızlığa al
bettirme başına..."
(Göz Ağız)

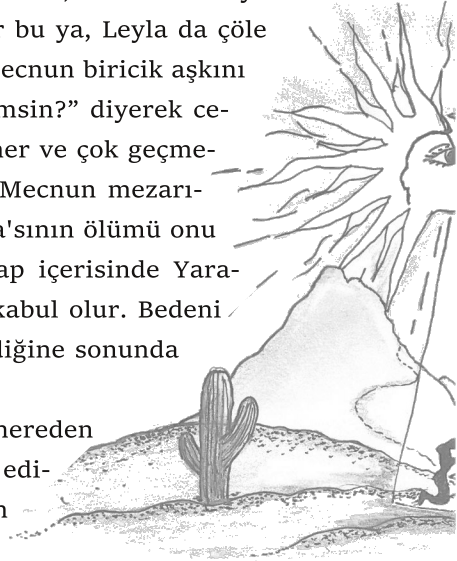

ELA GÖZLÜ BİR ÇÖL AHUSU

Eminim ki bu yazıyı okuyan herkes en az bir kez Leyla ve Mecnun'un hikayesini duymuştur ama -iddiamı biraz daha arttırayım- çoğunuz hikâyenin alt metnini bilmiyordur. Meraklandıysanız ne mutlu bana, sıkı tutunun çünkü tarihî bir aşk yolculuğuna çıkıyoruz!

Sene 1187, Farsî bir divan şairi olan Nizami yıllardır anlatılan bir Arap efsanesini yazılı metne geçirir. Bu efsane ise “Leyla ve Mecnun”. Leyla ve Mecnun efsanesi şöyledir: Leyla ve Kays adında iki genç bir-birine âşık olurlar. Bu aşk o kadar kuvvetlidir ki dilden dile dolanır. Ama bu kuvvet aynı zamanda aşkın engellenmesine sebep olacak şeydir. Bu aşk dilden dile dolanırken Leyla'nın annesinin kulağına da gider. Bunu duyan annesi, Kays ile görüşmesini yasaklar ve ne yazık ki genç aşıklarımız ayrılmak zorunda kalırlar. Ama Kays o kadar aşıktır ki bu ayrılığı bünyesi kaldıramaz ve halk arasında deli anlamına gelen “Mecnun” diye anılmaya başlar. Bu seveda yüzünden arkasında dünyevi dertlerini bırakarak çöle düşer. Artık dünyası bu çöldür, dünyasının merkezi ise Leyla. Bütün maddi varlıklarla ilişkisini keser ve acılarının daha fazla artması için her gün dua eder. Bu esnada Leyla ise başka bir adamla evlendirilir ama Leyla Mecnun'un üstüne gül koklayamaz, hemen bir yalan uydurup kocasından kaçmaya çalışır. Kader bu ya, Leyla da çöle gider ve çölde Mecnun ile karşılaşır. Ama Mecnun biricik aşkını tanımaz ve “Leyla benim içimdedir, sen kimsin?” diyerek cevap verir. Leyla bu olay sonrasında eve döner ve çok geçmeden üzüntüden vefat eder. Bu haberi alan Mecnun mezarının başına gelir. Canından çok sevdiği Leyla'sının ölümü onu derinden etkiler ve gökyüzüne bakıp ıstırap içerisinde Yarıdan'a canını alması için haykırır ve duası kabul olur. Bedeni tam anlamıyla dünyadan soyutlanır ve sevdiğine sonunda kavuşur.

Çok etkili bir hikâye değil mi? Peki nereden esinlenilmiş? Bu sorunun cevabını merak ediyorsanız kafanızı azıcık yukarı kaldırın, tüm

ihtişamıyla Mecnun (veya bu metni gece okuyorsanız ismi Arapça gece anlamına gelen Leyla) size bakacak. Aslında en büyük âşıklar Güneş ve Ay değil mi? Yıllar boyunca birbirine kavuşmaya çalışan fakat kavuş(a)-mayacak iki âşık. Ama hiçbir zaman ümitlerini yitirmeyip yeni bir güne uyanıyorlar belki bir gün buluşacağız diye...

Yunus Emre Geyik

LEYLA

Bu akşam rüyamda Leyla'yı gördüm
Derdini ağlarken yanan bir muma;
İpek saçlarını elimle ördüm,
Ve bir kemend gibi taktım boynuma
Bu akşam rüyamda Leyla'yı gördüm.

Leyla...Ela gözlü bir çöl ahusu
Saçları bahtından daha siyahtır.
Kurmuş diye sevda yolunda pusu
Döktüğü gözyaşı, çektiği ahdır.
Leyla...Ela gözlü bir çöl ahusu.

Bir damla inciydi kirpiklerinde,
Aşkın ızdırapla dolu rüyası
Bir başka güzellik var kederinde
Bir başka alem ki ruhunun yası
Sessiz incileşir kirpiklerinde.

Ahmet Hamdi Tanpınar

AYRILAN YOLLAR

Seni ilk gördüğümde anlamıştım böyle biri olduğunu. Nasılını sorma, yaraların haykırıyordu da bir sen duymuyordun. Kulakların sağır, kayıtsızdın kendine. Boğuldukça daha dibe dalıyordun, bir de bunu marifet sanıyordun. Bitik ruhunu eziyordun ayakların altında. Acıman yoktu kendine. Şimdilerde düşünüyorum da, belki de bunu hak ettiğine inandığındandı bu yaptığın. Belki de zulmü layık görmüştün kendine. Sebebi her neyse, bunu kendine yapan sendin. Soluyordun sevgilim, soluyordun ve ben bunun her anına tanıklık etmekle cezalandırılmış bir zavalıydım.

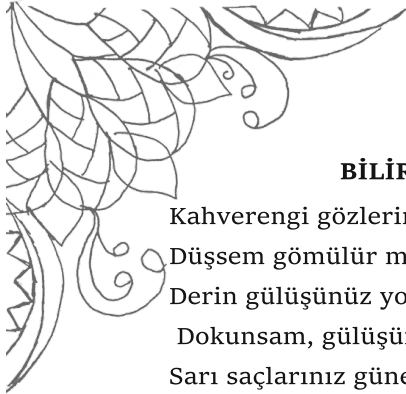
Her zaman haddinden fazla yük taşırdın cılız omuzlarında. Paylaşmaya yanaşmaz, hepsini kendine saklardın. Kimseler bilmesin diyeyse bu yaptığın, geç kalmıştın, çoktan biliyorlardı. Sadece umursamadılar. Kendi bencilliklerinin yarattığı o labirentte dolanıp durdular. Kafalarının da sana biçtikleri değere göre hareket ettiler. Seni başlarına alacakları yeni bir problem olarak gördüler. Değil el uzatmak, dönüp bakmadılar bile hâline. Belki de tüm bunların farkındaydın da bu yüzden saklardın kendini. Belki de sebebi budur ördüğün yüksek duvarların, taktığın döküntü maskenin. Başından beri senin için burada olan benim sahiliğime inanmayışın da belki bu yüzdendir.

Hiç değişmezdin. Umutsuzca çabalar, sorunun ne olduğuna bakmaksızın boynun eğmeyi reddederdin. Vazgeçmezdin, imkansızı tanımazdın. Masalarda yaşayan, gerçekte hayal arasındaki farkı anlayamayan içindeki o küçük çocuğu büyütmeyi becerememiştin. Senin durumun buyken hayat da yerinde saymadı tabii, seni yıkmayı koymuştu kafasına. Her seferinde karşına yenisini çıkarıyordu, daha zorunu, daha imkansızını. Bilmiyordu ki sen çoktan kaybetmiştin. Kendini içine kapattığın, duygularını gururun altında ezdiğin o vakit, sen yenilmiştin sevgilim. Tek yaptığın kendini öldürmekti, yeniden ve yeniden.

Önce kuzguni siyah saçlarından tek tek döküldü tüm yıldızlar. Sonra seni durmaksızın uçuracağına inandığın kanatların yerini yitirmişliğe

bıraktı. Sana söylemişim. “Belki de asla gökyüzüne dokunamayacaksın, biliyorsun, hırpalama artık kanatlarını, bırak da dökülmesin gecenin hediyesi olan yıldızların. Zaman gelir de kabullenmeyi öğrenmezsen onlar da terk edecek seni. Elindeki hiçlikle çırılçıplak kalacaksın asla dinmeyen bu karanlıkta.” Ne sen dinledin beni ne de benim baştan kaybettiğin bu savaflara dayanacak gücüm kaldı. Sonra ben de gittim. Kaybettiğin yıldızların, düşen kanatların ve hiçliğe karışan duyguların gibi ben de seni terk ettim.

Reyyan Birsin

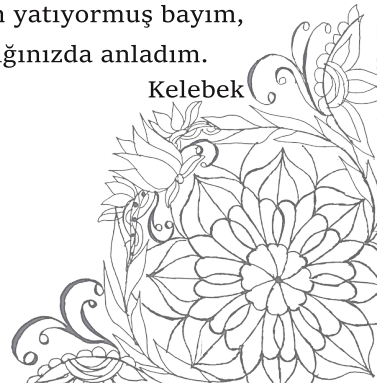

BİLİR MİSİNİZ BAYIM?

Kahverengi gözleriniz toprağa benziyor bayım
Düşsem gömülür müyüm?
Derin gülüşünüz yokluğa benziyor bayım,
Dokunsam, gülüşünüzde yok olur muyum?
Sarı saçlarınız güneşe benziyor bayım,
Gezdірsem elimi saçlarınızda yanar mı ellerim?
Durgun sesiniz huzura benziyor bayım,
Konuşsanız benimle huzura kavuşur muyum?
Okuduğunuz her şiirde bir ben yatıyormuş bayım,
Dizelerle kulağımda, iz bıraktığınızda anladım.

Kelebek

**Didem Madak'tan mülhem*

BİLMENİ İSTEDİĞİM HER ŞEY

Bir başkasıyla sevgili olduğunu öğrendiğimde ilk aklıma gelen bendeki güzel anılarındı. Bu anılardan bazıları bana, senin de beni sevdiğine inandırmıştı. Oysa doğru değilmiş, söylediğin hiçbir söz aslında bana ait olmamış. Kurduğumuz hayaller yokmuş, sevgilinle kuracağın hayaller varmış. Ben bazen deneme tahtan olmuşum, beni seven sen ise hiç var olmamışsın. Halüsinasyondan başka bir şey değilmiş yaşadığım, yanılsamalar geçici oyuncağım.

Aşk planlı değildir aslında, benden hoşlanmanı umarak âşık olmadım. Ancak beni sever gibi yaptığın bilinen bir şeydi, sonra bir an uzaklaştın. Hatayı yalnız kendimde aradım.

Aşk insanın içinde yaşanırdı, paylaşıldığında ya hüsrarla sonuçlanırdı ya da büyük bir mutluluk. Reddedilmek âşıkların kaderinde yatardı. Sevmeye kızıncı olmadım bu yüzden, ancak beni sevmekte kararsız kaldığın için kırgınım.

Belki beni ciddiye almadığın kadar seni ciddiye almamalı, bu aşkı hiç ciddi yaşamamalıydım. Kendime güzel, alımlı biri bulmalıydım. Gençlik bu ya işte. Sevmeyi derin bir iş yapan herkese lanet olsun.

"Melankoli nöbetleri, hayaller ve iç çekmeler

Arzular ve gözyaşları zavallı âşıkların kaderi." *

**"Bir Yaz Gecesi Rüyası" William Shakespeare*

Penguen

GÖRÜL-E-MEYEN

Ben ne buraya ait olmuştum,
Ne oraya ne siyah masayı
Çevreleyen kırmızı koltuklara.
Belki hiçbir masalın her
sayfasında
Hiçbir kere okunmadan
geçmişim.
İki noktanın üçüncüsü,
Üç noktanın esrarengiz dördlüsü,
Seyre daldığın gökyüzünde
Ansızın beliren bir martı
olmuşum.

Elbet sen beni bırakacak
Ve adımın anmayacaksın.
Ben, o zamanı beklediğim her gün
Tekrar tekrar unutulacağım.

Masanıza dayanan kollarım,
Hiç değmemiş bardağa ellerim,
Bir kişi eksik hatırladığın
Unutulmaz gençlik anın.

Doğa Alkan

ÂŞIKLAR SOFRASI

Aşk, uğruna hayatların verildiği bir lanet ya da mucize. Peki ya öyle olmasaydı?

“Asuman! Her şey hazır mı? Bak misafirler gelmek üzere.” diye seslendi içeri Zeycan. Nişanlarına birkaç saat kaldığı için panik hâlinde oradan oraya koşturuyor ve bir şeylerin ters gideceğini düşünüyordu. Asuman ise her şeyi tamamladığını düşünüyor ve öylece dolanıyordu. Ding dong! Kapı çaldı. İlk misafirler Kerem ile Aslı idi. Genç çift el ele içeri girdiler. Onları karşılarlarken kapı ikinciye çaldı. Gelenler Ferhat ile Şirin idi. İri yapılı olan Ferhat’ın nasıl dağ deldiği belli oluyordu. Yahu, o delmesin de biz mi delelim! Misafirler sıra sıra içeri geçtiler. Arzu ile Kamber, Tahir ile Zühre de gelince tüm masa doldu. Herkes birbirini uzun zamandır görmemişti. İçecekler ve yemekler hallolunca başladılar muhabbete. Havadan sudan derken Şirin neşeyle sordu “Nasıl tanıştınız? Anlatın bakalım!”

Zeycan, Asuman’ın gözlerinin içine bakarak “Aslında bizim evleneceğimiz doğduğumuz andan beri belli imiş. Babam köy ağasıydı ve Asuman’ın babası da onun kâhyasıydı. Zamanında bir derviş bizim doğacağımızı ve ileride nişanlanacağımızı müjdelemiş. Lakin babam Asuman ile evlenmek istememi yediremedi, engel olmak için elinden geleni yaptı. Ama biz ne yaptık ne ettik birbirimize kavuştuk. Aşk, zaten böyle bir şey değil mi? Oluru olmasa bile denemeye değer.”

Bunu duyan Zühre de duyguyla konuşmaya başladı “Çok doğru! Bizim de gerçekten benzer bir olayımız var. Annem bir vezirin oğlu ile evleneceğimi kabul edemedi ve babama büyü yaptı. Ama unuttuğu bir şey vardı: İster büyü yapsın ister dualar etsin gerçek aşkın önüne geçemez. Aşk böyle saçmalıklardan çok uzak bir şey. Sonuçta âşık olunca ruhlar birleşir değil mi? Kim ruhları ayırabilir ki?”

Kamber “Leyla ile Mecnun gibi mesela. Çoğu insan onların çölde ruhlarını birleştirdiklerini bilir. Ruhları birleştirmek imkânsız derler ama aşkta imkansız diye bir şey mi var?” dedi iç çekerek.

“Haklısınız. Efendim, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?” meraklı gözlerle sağına doğru baktı Aslı. Elbette sorduğu kişi Ferhat’tan başkası değildi.

“Ne düşünebilirim ki. Ben Şirin’im için dağları delmişim. Bu da soru mu!” gururlu bakışlarla Şirin’ine döndü Ferhat. Şirin utana utana Ferhat’a baktı. Bakışlarından aşklarının gerçek olduğu belliydi. Âşık olmayan insan böyle anlamlı, böyle güzel bakamazdı.

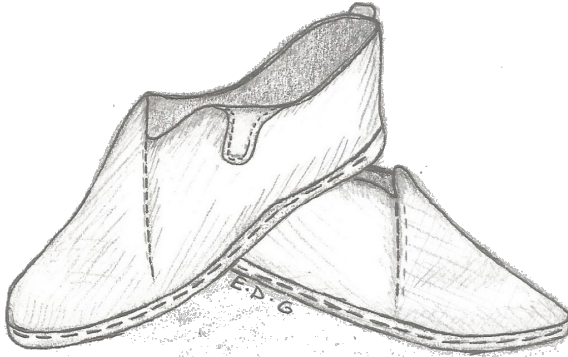
Yakışıklı genç Kerem de “Aşk, her türlü imkânsızlıklara değer. Din, dil, toplumsal sınıf hiç fark etmez! Ben aşkı için Anadolu’yu geçtim. Bir Ermeni ile evlenemezsin dedikleri hâlde Aslı’dan vazgeçmedim. Aşk, böyle bir şey. Her şeye rağmen onunla olmak istemek ve olmak.”

“Aşk, aşk, aşk... Sohbeta de doyum olmuyor. Lakin, bir an önce nişana geçmeliyiz. Aksi takdirde bu akşam nişanımız olamayacak.” dedi Asuman gülerek. Haklıydı. Böyle konuşmaya devam ederlerse diğer tüm misafirler sıkılacaktı.

Son olarak “Romeo ve Juliet’i çağırdınız mı?” diye güldü Tahir.

“Çağırılmak çok istedik. Ama dillerini bilmiyoruz!” tüm masa güldü ve nişan merasimi tatlı bir sohbetle başlamış oldu.

Aslı Yokuş

ÖPÜCÜKLER DOLUSU

Sabaha gözümü kapının çalmasıyla açıyorum. Yatakta doğrulup gözlerimi ovuşturuyorken kapı bir kere daha çalıyor.

Yorganı üzerimden fırlatıp kapıya doğru koşuyorum. Postacı gelmiş. Şaşıyorum, kimseden bir şey beklemiyorum çünkü. Postacı birkaç yeri imzalamamı söylüyor. Hâlâ kirpiklerim birbirine yapışsa da imzalıyorum. Geçen hafta gönderdiğim mektup eline yeniden geliyor. Kafam karışıyor ve asansöre binmek üzere olan postacıyı durduruyorum. “Neden mektubum geri geldi?” diye soruyorum. “Alıcı adreste bulunmamaktadır.” diyip gidiyor. Anlam veremiyorum. Elimdeki zarfı mutfağa bırakıp yüzümü yıkıyorum. Geri döndüğümde ağzı bile açılmamış zarfı açıyor ve silkeliyor. İçinden 101 tane küçük kâğıt düşüyor. Elimi rastgele bir tanesine atıyorum. Kırmızı rujla öpülmüş kâğıtta “Yağmurda el ele yürümek istiyorum.” yazıyor.

Berberer hiç yağmurda yürümedik, hep hasta olacağını söyler ve kaçardın benden, anlamalıydım o zaman. Başka bir tanesini elime alıyorum. “Parka gidip seni salıncakta sallamak istiyorum.” Hareketlerimi, beni ve düşüncelerimi hep çok çocuksu bulurdun. Acaba o düşüncelerinin içinde olduğunu bilsen yine de böyle düşünür müydün? Üzerine daha fazla düşünmek istemiyor ve yığın dolusu kâğıttan başka birini alıyorum. “Saçlarınla oynarken uyuyakalmanı istiyorum.” Seni hiç uyurken görmedim... Aynı şekilde kimsenin sana dokunduğunu da görmedim. Hoşlanmıyordun temastan. Bir keresinde çok mutlu olmuştum sana sarılacaktım... İttin beni.

Daha fazla okumak istemiyorum. Ne ara dolduğunu bilmediğim gözlerimi ovuşturup burnumu çekiyorum. Yeniden yüzümü yıkayayım. Nasıl olsa daha yeni uyandım.

Almila Kamator

SEVİYORUM

Yaşamak buymuş demek ki
Sevmekmiş, sevilmekmiş.
Özgürlüğe tutsak hissetmekmiş
Hislerine tutsak olmak demekmiş.
Karnımdaki kelebekler, yüzümdeki geniş tebessümmüş.

Artık ben de yaşıyorum.
Seviyorum.
Sevildiğimi umuyorum.
Neşeli şarkılar beni de anlatıyor.
Karnımdaki kelebekler hiç ölmüyor,
Yüzümdeki tebessüm hiç gitmiyor.

Kalbim benliğimin egemenliğini ele geçirmiş,
Beynim ise kaybolmuş şaşırılmış aşkın sokaklarında.
Sebepsiz ve süresiz mutluluğumun nedeninin arayışında.

Sonra o sokaklarda sarhoş hâlde buluyor beni.
Teslim oluyor teslimiyetime.
Savaşı kalbim kazanıyor.
Ve ben seviyorum.

Kübra Oğlakçı

DİVAN EDEBİYATINDA AŞK VE SEVGİLİ

Divan şairinin derdi, sevgilinin güzelliğini anlatırken, modern edebiyatta olduğu gibi okurun kafasında canlandırabileceği bir insan imgesi çizmek değildir; onun derdi sevgilinin acımasızlığını, ona duyulan özlemi ya da vuslatın sevincini, ona çizdiği yay gibi kaşlar, ok gibi kirpikler ya da şairin bahtı kadar kara saçlar üzerinden anlatmaktır. Sevgilinin kaşları boşuna yay değildir, o kaşlar ile yaralamıştır şairin kalbini; kirpikleri bir kılıç kadar keskindir ki onlarla delip geçmiştir. Hadi gelin birlikte birkaç berceste inceleyelim.

"Biz bülbül-i muhrik-demi gülzâr-ı firâkız
Âteş kesilür geçse sabâ gülşenimizden."

-Selimi

"Biz, ayrılık bahçesinin öyle yanık nağmelerle şakıyan bülbülüyüz ki, sabah rüzgârı gül bahçemizden geçse, ateş kesilir, yanar."

Güllere can veren sabah rüzgârı bülbülün kalbinden nağmelerine taşan ateşle gülleri tutuşturur. Burda mübağalanın had safhasını görüyoruz. Bülbülün minnacık kalbindeki o devasa yangın bülbülün şakıyışıyla ağzından çıkan kıvılcımlar, ayrılık bahçesindeki güllerin her birini tutuşturuyor. Neden güller ateş rengi sanırsınız?

"Senden bilirim yok bana bir fâide ey gül
Gül yağını eller sürünür çatlasa bülbül
Etsem de abestir sitem-i hâre tahammül
Gül yağını eller sürünür çatlasa bülbül"

-Nevres-i Kadim

"Bülbül gül uğruna gül aşkına cevru cefa çekerken gül yağını başkasının sürünmesi reva mıdır? Dikenlerin sitemlerine tahammül

etsem de abestir çünkü gül yağını eller sürünür çatlasa bülbül”

"Beni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı"

-Fuzuli

"Sevgili beni candan usandırdı, cefadan usanmaz mı?
Ahımdan gökler yandı, dileğimin mumu yanmaz mı?"

Divan şiirinde acı çektikçe âşığın mertebesi artmaktadır. Sevgili uğruna acı çeken aşık olgunlaşır. Ama sevgili vefasızdır, âşığa yüz vermez âşığını peşinden sürükler.

"Aşk odu evvel düşer ma'sûka andan âşıka
Şem'i gör kim yanmadan yandırmadı pervâneyi."

-La edri

Mum yandığında bir gece kelebeği belirir etrafında, döner ha döner. Hani birisine tutulursunuz ya, ona yakın olmak, onu biraz daha keşfedebilmek, biraz daha tanıyabilmek için ona yakın olmak istersiniz, o misal. pervane de ışığa daha yakın olmak ister, ateşi hissedebilmek için daha da yakın olmak ister, kanadı yanar. Bu ilk dokunuştur. Her ne kadar bu dokunuş acı verse de maşuk uğruna azap çekmek zevk verir âşığa. En sonunda pervâne mumun üstüne atılır onu kucaklar ve yok olur.

Beri tarafta pervânenin aşkından habersiz mum yanmaktadır. Mumun başında bir ateş tüter, can ipi yanar, yandıkça gözyaşında boğulur ve yok olur. Anlayacağınız her aşk tekildir.

Muma bak, kendisi yanmadan yandırmadı pervaneyi. Biz zannederiz önce seven aşka tutulur, şair bunun tersini söyler. Aşk ateşi sevilenin başında yanmaya başlar, seven o ateşe kendini atar. Sözün kısası önce ışığı görmeli, sonra ışığın peşinden gitmeliyiz. Vesselam.

Hazırlayan: Fatma Nur Avcı

EVRENSEL AŞK

Evrensel aşk, sevgi dolu bir kalbin yüzü çirkin de olsa tebessümüdür. Evrensel aşk dünyayı, fezayı farklı görmektir. Öyle bir açılmalıdır ki gözler, öyle derin bakmalıdır ki bir sultan gibi. Sultan, üstün bir güç demektir. Evrensel aşk, sıradan insana ağır gelir. Bunu güçlü insanlar taşıyabilir. Öyle olmasaydı göğe baktığımda, havayı içime çektiğimde gökleri kaplamış olan aşkı kaldırabilir miydim?

Güçlü demişken yalnız vücut gücünü değil, zihnin gücünü de kastetmekteyim. Adı üstünde, evrensel aşk. Bir zihin aşka sahip olmanın yanında evrene de sahip olmalı. Her yere, her köşeye; karanlığa, aydınlığa bir başka bakmalı. Aşk ise bizim bildiğimiz aşk değildir. İlahi kökenli mutluluktur o. Bazıları buna direkt ilahi aşk diyebilir fakat öyle olduğunu düşünmemekteyim. Bence ilahi köke bağlı fakat dinin zorunlu olmadığı bir görüştür. Benimkisi baktığı her yerde Tanrı'dan gelen kendine has güzelliğini görebilmektir. Kimisi bunu panteizm ile de karıştırabilir.

Dediğim gibi bir sultan gibi görmek, sultan olmak gerekir. Ama bu eskilerin sultanlığı değildir. Olamaz da. Bu sultanlık saf ya da arınmış, sevgiyi baktığı her şeye işleyen, iyi insana özgü bir anlayıştır. Hepimiz sultan olabiliriz bedelsiz. Krallar, kraliçeler; imparatorlar, imparatoriçeler... hepsi evrensel aşktan uzak sıfatlar benim gözümde. Yalnız sultan müstesna. Sultan kelimesi cinsiyet de belirtmez. Fark kelimenin kullanım sırasına göre belirlenir.

"Beni bende demen, ben de değilim

Bir ben vardır bende, benden içeri"

- Yunus Emre

Ben, içimdeki bene baktığımda tatlı bir çocuk görüyorum. Öyle meçhul yerden gelen sevgi ve mutluluk birleşimi hissederim ki sanki yeniden çocuk olmuşum, beyaz kıyafetler içinde rahat ve geniş. Güneş her yüzeyi aydınlatıp, ışığı sık ağaçların arasına kısmice girince; ben iki ağacın dalları ile ördüğü duvarın önünde, çimenlerin üstünde ayaklarımı uzatmış otururum. Ve güneşin parlamışında ısınınca, gözlerimin içi gülüp ağzımdan şen şakrak kahkahalar çıkar. Tüm bu hisler, hayaller yalnızca bende mi olur? Yalnız olduğumu düşünmüyorum. Ve bu yerin hemen ötesinde bir kumsal ki kumlarının sayısı ancak Tanrı'ya sorsam bilinebilecek. Önünde uzanan okyanusun dalgaları küçük, suyu ise hüznümün gözyaş-

larından oluşup eser miktarda mutluluk gözyaşı içerir. Evrensel aşk işte böyle hayalperestlik böyle çocukluktur. Bundan sonra diğer şeylerin pek bir önemi kaldı mı?

Hepimiz evrensel aşkın ta kendisiyiz, bazılarımız hiç bilmesede... Bir de yok mu kendini ve diğerlerini bile bile bu aşktan menedenler! Onlarsa evrenin çöplüğü, asıl cehennemi olan karadeliklerin yolcularıdır. Ve orada sonsuzluğa sahip olsalar da hiçbir şey göremezler.

Rabia Dönmez/ 65. Dönem

KUŞ UÇAR YUVADAN

dünyanın güzelleri
etrafımı doldurmuş
bir martıda vapur,
bir kurabiyede yedi-sekiz Hasanpaşa olmuş
başlarında esmiş kavak yelleri
sayfalarca günlük doldurulmuş
doldurmuş etrafımı
bu dünyanın güzelleri
gerdanlarında bir madalyon
bir tarafında mesut insanların fotoğrafı
diğerinde kim olduklarını öğrenmek için bir
ayna
ayna ayna söyle onlara
var mı daha mesudu onlardan başka
dolmuş tüm etraflar
sadece bu dünyanın güzelleri ile
daha vakitleri olmamış
diğer evrenlerinkini de seçmeye
toplamışlar tası tarağı ve tığı
geride bırakmışlar tüm bilgi miraslarını
dönüşüp diğer güzelleri de bulsun diye

Elif Naz Öksüz/ 66. Dönem

SARMAŞIKLARA TIRMANMAK

Çemberlitaş'a ilk gelişim daha dün gibi. Okulun kapısından girdiğimde sarmaşıkların beni büyülü bir dünyaya çağırdığını hissetmişim. Sarmaşıkları hâlâ ilk günkü gibi çok seviyorum. Çemberlitaş'ın ruhunun büyük bir parçası bence. Mevsimlerin değiştiğini en iyi sarmaşıklarla anlıyorum: kızardığında, döküldüğünde, yeşerdiğinde... Bahçedeki kedilerin bizi içeri davet etmesiyle okul binasına girdiğimde tavanın alçaklığı beni korkutmuştu. O zamanlar daha küçük olmama rağmen kafamı çarpacağımı zannetmişim; şimdi yıllar geçti, büyüdüm ve hâlâ çarpmadım. Okulda yedi kat olması gözümü korkutmuştu aslında. Akabinde iki bina üst üste olduğu için bir katın yarım kat sayılabileceğini öğrenmemle her şey daha mantıklı bir hâl almıştı.

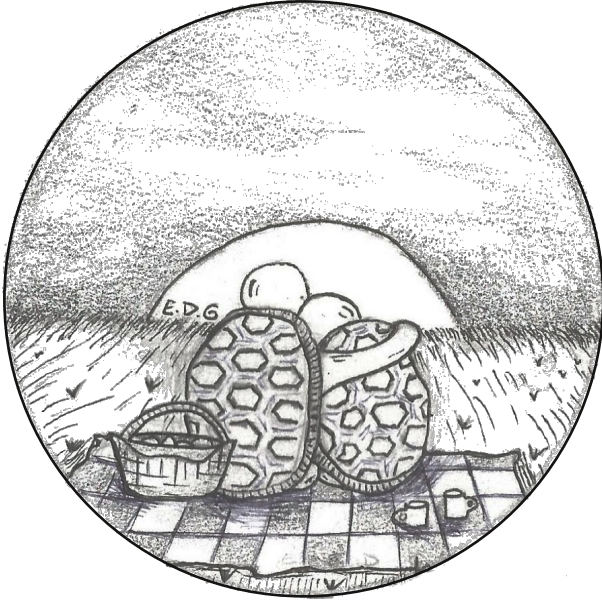
Dokuzuncu sınıf başladığında yeni yerlere alışmakta zorlandığımdan yabancılık çekeceğimi düşündüğüm halde hiç yabancılık çekmemişim. Sınıfımda bulunmak, kışın soğuktan titrerken içimi ısıtan sıcak çorbanın hissini veriyordu bana. Sınıfım çoğu kişinin sevmeyeceği bir yere -zemin kattaki duvara yani- bakıyor olsa da ben çok seviyordum. Şimdiyse okuldan sondan ikinci katta denize bakarak ayrılıyorum. Büyümenin kanıtı resmen. Her ne kadar deniz, yıl boyunca sislerin ardına saklansa ve camlarımız filmle kaplı olsa da kafamı yana çevirdiğimde beni rahatlatan bir şeyi görebileceğimi bilmek güzeldi.

İlk günden beri Çemberlitaş bana çok şey kattı. Birçok yere gittim: müzeler, tarihî yerler, tatlıcılar... Çemberlitaş'tan önce İstanbul'dan bihaberdim diyebilirim. Sanki Çemberlitaş'tan önce yalnızca kendi çevresinde emekleyen bir bebektim; Çemberlitaş'la yürümeyi, koşmayı öğrendim. Çemberlitaş'la tiyatro kültürüm oluşmaya başladı, vazgeçemeyeceğim şeylerden biri hâline geldi tiyatro oyunları. Zamanında öğretmenlerimin önerdiği kitapları sıkıla sıkıla okuduğum oldu. Şimdi anlıyorum neden okumamızın üstünde bu kadar durulduğunu. Bu bakış açısını kazanmam da onlar sayesinde oldu. Çemberlitaş'ta tanıdım birçok güzel insanı. Arkadaşlarım ve öğretmenlerim güzel anılarla beraber kalbimin

ve zihnimin hiç gitmeyecek misafirleri olacaklar hep. Çok özleyeceğim Engin Hoca'nın her sabah "Günaydııınn!" diyişini, laf aralarında şiir okuyuşunu, hiç beklemediğim bir anda herhangi bir bilgi verişini. Çok özleyeceğim Levent Hoca'nın şakalarını, seksen soruluk sınavda bizden doksan net bekleyişini. Çok özleyeceğim Serkan Hoca'nın anlayışını, biz daha güzel bir lise hayatı sürelim diye elinden gelenin fazlasını yapışını. Bahçedeki erik ağacının altında oturmayı, kantindeki sohbetlerimizi, kütüphanenin soğuşunda ders çalışmayı, bir yandan güneşle mücadele verirken voleybol oynayanların yanında oturmaya çalışmayı, sadece iki defa görebildiğim Şiiristan'ı ve sadece bir defa içebildiğim Çemberlitaş sodasını, bayramlardaki heyecanımızı ve gösterileri, her fırsatta börekçiye ve pilavcıya gitmeyi, fanzin toplantılarımızda konu konuyu açtığı için Jale Hoca ile okulda kilitli kalmayı, sayı çıkışı günlerinde "Fanzin!" diye bağırmayı... Çemberlitaş'a dair her şeyi çok özleyeceğim, özlüyorum bile şimdiden. Ama biliyorum ki duyduğum bu özlem; benden uzakta, göremeyeceğime olan özlem değil, her zaman bana kucak açacak olana özlem. Ve biliyorum ki Çemberlitaşlı olan her daim Çemberlitaşlı kalacak.

Irmak Bahar Parlak/ 66. Dönem

"Seni sevmeseydim

Bu şiiri yazmayacaktım

Bu sayfa boş kalacaktı

Seni tanımasaydım"

-Ümit Yaşar Oğuzcan